

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: 1 Korinthiërs 10, 12 - 13
Ochtenddienst

Broeders en zusters,

1. **Zingen : Psalm 85 : 1, 3 en 4**
2. **Lezing van de wet**
3. **Zingen : Gezang 156 (NG 79)**
4. **Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
5. **Schriftlezing : 1 Korinthiërs 10 : 1 - 13**
6. **Zingen : Psalm 106 : 18, 19 en 22**
7. **Tekst : 1 Korinthiërs 10 : 12 - 13**
8. **Zingen : Psalm 118 : 5 en 6**
9. **Dankzegging en voorbede**
10. **Collecten**
11. **Slotzang : Gezang 169 : 2 en 3 (op God kan een mens vertrouwen)**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein, Ik hoop dat u in de gelegenheid bent geweest om er deze zomer even tussenuit te gaan. Naar een hotel, een appartement of op een camping. Maar als u niet bent weg geweest hoop ik dat u in ieder geval thuis wat rust en ontspanning hebt mogen vinden. Als ik dan lekker ontspannen in het zonnetje voor mijn tent zit en uitkijk over het riviertje dat twee meter verder zijn weg door het Franse land zoekt. En zie en hoor hoe kinderen gezellig met elkaar aan het spelen zijn. Dan komt bij mij nog wel eens de gedachte op: 'Kon het leven altijd maar zo vredig en gemakkelijk zijn.' Misschien herkent dat gevoel en verlangen wel.

Nu besef ik best dat het leven ook op de camping lang niet altijd rustig en vredig is. Daar kan je ook meemaken dat er mensen heftige ruzie hebben. Dat jongelui dingen aan het slopen zijn. Gelukkig niet dagelijks, maar zulke momenten zijn er ook. Rust, ontspanning. Wie verlangt er niet naar? En misschien is dat verlangen in onze snelle samenleving met zijn veelheid aan veranderingen wel nog groter dan vroeger. Rust en

ontspanning voor hoofd en hart. Wie verlangt er niet naar? Het is voor de kerk, in zijn verlangen om de mens van vandaag aan te spreken, dan ook een verleiding om die rust en ontspanning te prediken. ‘Mensen het komt allemaal wel goed. Maak u geen zorgen. Ontspan en doe wat u hart u in geeft.’ Dat er in bepaalde evangelische kringen openlijk getwijfeld wordt aan de hel als een plaats waar mensen voor altijd gestraft worden voor hun zonden en ongeloof, is mogelijk ook vanuit dat verlangen te verklaren. En wie van ons begrijpt dat niet? Wie wordt er niet onrustig als hij aan de hel denkt? Als hij stil staat bij het lijden daar. En vooral als je dan bedenkt dat dat nooit ophoudt.

Nu is er op zich niets mis met dat verlangen naar rust en ontspanning. Zolang we daarbij maar niet onze ogen sluiten voor de werkelijkheid waar we in leven. Want de wereld waar we in leven staat ons niet toe dat we achterover gaan hangen en doen alsof alles in kannen en kruiken is en ons niets kan gebeuren.

Dat blijkt al uit het einde van hoofdstuk 9, waarin Paulus het leven van een gelovige vergelijkt met het leven van een atleet. Een atleet, zo schrijft hij in vers 25 moet zich beheersen in alles. En in vers 27 heeft hij het over de vuistvechter die zichzelf moet harden en oefenen in zelfbeheersing. En wie de afgelopen weken een beetje heeft gevolgd hoeveel topsporters moeten doen om te presteren tijdens de Olympische spelen, die weet dat dat niet een leven is van luiere en onbezorgd leven. Maar dat is een leven van zelfbeheersing en oefening.

De noodzaak hiertoe illustreert Paulus vervolgens aan de hand van de geschiedenis van het oude Israël. Ik bedien u deze morgen het Woord van de Here onder het volgende thema:

Hou vol bij de beproevingen van het leven.

Doe dat door:

- 1. Te zien op de geschiedenis van het oude Israël.**
- 2. Oog te hebben voor de verzoeken van vandaag.**
- 3. Het oog gericht te houden op de Gods redding in de toekomst.**

Hou vol bij de beproevingen van het leven door te zien op de geschiedenis van het oude Israël. De gemeente van Korinthe is een echte stadsgemeente. En stadsmensen zijn van zichzelf meestal niet de meest bescheiden mensen. Rotterdam is daarop misschien een beetje een uitzondering, maar ik hoef hier maar het woord ‘Amsterdam’ te laten vallen, en dan hebben allerlei broeders en zusters daar duidelijke gevoelens bij.

Zelfingenomen praatjesmakers zijn het in de ogen van veel Rotterdammers. Of dat ook werkelijk zo is, is niet aan mij om dat te beoordelen. Maar over het algemeen mag wel gezegd worden dat stadsmensen zichzelf heel wat vinden en vaak wat neerkijken op mensen die in landelijke gebieden wonen.

De burgers van Korinthe waren ook uit zulk stadhout gesneden. Ze hadden dan ook heel wat kritiek op de apostel Paulus. Een man die toch niet zo'n heel indrukwekkende man en spreker was. Zo had menig gemeentelid zijn eigen favoriet onder de predikers. De één was van Kefas, de ander van Apollos en er waren ook nog een paar fans van Paulus. Ook waren ze erg bezig met de vraag wie nu de belangrijkste gaven had. De gave van tongentaal of de gave van de profetie of de gave van genezing. Ja, de broeders en zusters hadden het erg getroffen met zichzelf.

Maar Paulus kan niet meegaan met het enthousiasme van de broeders en zusters uit Korinthe over zichzelf. Juist die zelfingenomenheid van de broeders en zusters brengt hem ertoe om de gemeenteleden te waarschuwen. 'Laat daarom iedereen die denkt dat hij stevig staat oppassen dat hij niet valt.' En dat een dergelijke waarschuwing niet overbodig is, illustreert Paulus aan de hand van de geschiedenis van Israël in de woestijn. Wat hadden die mensen niet meegemaakt? Wat een genade hadden ze van de Here ontvangen. Ook zij waren gedoopt geweest. In de wolken in de zee. Ook zij hadden geestelijk voedsel te eten gekregen. En geestelijke drank te drinken gekregen. En God was al die tijd bij. Overdag in de wolkkolom. 's Nachts in de vuurkolom. 'Wat kon ze gebeuren?', zou je zeggen. Toch heeft God de meesten van hen afgewezen en zijn ze in de woestijn bezweken. En aan de hand van een viertal gebeurtenissen uit die tijd wordt duidelijk dat de toorn van de Here vernietigend kan zijn. Want ze sterven in de woestijn en ze hebben het beloofde land nooit gezien. Dat je gedoopt bent en het Heilig Avondmaal gebruikt is geen garantie dat je ook het einddoel zult bereiken. Want er zijn nu eenmaal veel verleidingen, waardoor een mens ten val kan komen: afgoderij, ontucht, het tarten van Christus en opstand tegen God. En voor die verleidingen zijn ze gezwicht. Ze hebben gedanst voor het gouden kalf. Ze hebben ontucht gepleegd met Moabitische meisjes. Ze hebben zich neer gebogen voor de Baäl van Peor. En wat hebben ze gemopperd tegen God en zijn dienaren. Dat is de les die de geschiedenis van Israël ons leert. Ja, zo schrijft Paulus in vers 11: wat hun overkomen is, moet ons tot voorbeeld strekken; het is geschreven om ons, voor wie de tijd ten einde loopt, te waarschuwen.

Deze mensen zijn dus omgekomen om ons te waarschuwen. Ik weet dat veel jongeren maar heel weinig belangstelling hebben voor geschiedenis. Maar ook bij oudere generaties is de belangstelling beperkt. Maar wie de lessen van de geschiedenis negeert, zal dezelfde fouten maken als eerdere generaties. Dat is maar niet de waarschuwing van iemand die wel in de geschiedenis is geïnteresseerd, maar het is een waarschuwing die de Here geeft. Leer van het voorgeslacht. Leer van hun fouten, anders is de kans groot, dat je dezelfde fout zult maken. Dat in de eerste plaats.

Hou vol bij de beproevingen van het leven door oog te hebben voor de verzoeken van vandaag. Waardoor gingen zoveel mensen uit het Israël verloren? Was dat omdat ze niet meer het geestelijke voedsel gebruikten? Nee. Ze aten elke dag het manna. Was dat omdat God niet meer in hun midden was? Nee. Overdag was de wolkkolom aanwezig en 's avonds de vuurkolom. Maar ze gingen ten onder omdat ze zich lieten regeren door hun hartstochten. Ze wilden God in de vorm van een beeld in hun midden hebben. Om ze God te kunnen aanbidden. Om zo God naar hun hand te kunnen zetten. Net zoals de volkeren om hen heen. Ze gaven zich over aan hun seksuele lusten. Ze wilden niet langer op de Here alleen vertrouwen en gingen ook de Baäl aanbidden. Ze lieten zich meeslepen door de tegenslagen van het leven en mopperden tegen de Here.

Dat zijn, zo lijkt me, geen zonden waar wij ons niets bij kunnen voorstellen. Hoeveel moeite kan het ons niet kosten om de leiding van de Here in ons persoonlijk, of in het kerkelijk leven te aanvaarden? Waarom moet iemand toch zoveel lijden? En laat niemand licht denken over het lijden dat sommige mensen in hun leven kennen. Sommige mensen zeggen wel: 'Nu regen komt zonneschijn'. Maar die vlieger gaat echt niet altijd op. Met name mensen die lijden aan psychische aandoeningen wachten soms hun leven lang tevergeefs op die zonneschijn. Of wat denkt u van het lijden van christenen met een homoseksuele geaardheid, die hun lichaam zuiver willen houden. Elke dag worden ze met hun geaardheid geconfronteerd. De ongelovige mensen in hun omgeving begrijpen hen niet. Maar ook de broeders en zusters begrijpen hen vaak niet.

Hoeveel broeders en soms ook zusters worden niet gemakkelijk verleid worden tot seksuele zonden? Pornografisch materiaal is eenvoudig te vinden. Seksuele gemeenschap voor het huwelijk is in de wereld al lang geen thema weer. En hoe zullen onze jongeren daarin hun weg vinden?

Hoe gemakkelijk komen wij niet in de verleiding om van God dingen te beweren die niet waar zijn? 'God kan toch niet willen dat....'. Of, 'dat staat wel in de Bijbel, maar daar kun je toch vandaag niet meer mee aankomen'.

Allerlei beproevingen kunnen op ons pad komen. In de vertaling van 1951 stond in vers 13 niet het woord beproevingen, maar het woord 'verzoeking'. In de Gereformeerde geloofsleer wordt onderscheid gemaakt tussen 'verzoeking' en 'beproeving'. Verzoeking komt van de duivel en bij beproeving is het de Here die ons op de proef stelt. Dit is een waardevol onderscheid. Bij dat onderscheid moeten we wel beseffen dat dat niet terug te brengen tot de taal van de Bijbel. Zoals de Bijbel drie woorden heeft die wij allemaal vertalen met liefde, zo heeft het Grieks maar een woord voor verzoeking en beproeving. Dus vanuit het Griekse woordgebruik is niet uit te maken of het om een verleiding van de satan gaat of om een proef van de Here. Vanuit het tekstverband hebben vertalers in het verleden een keuze gemaakt voor beproeving of verzoeking. De vertalers van de NBV hebben ervoor gekozen om het Griekse woord telkens met beproeving te vertalen. Maar gezien het tekstverband ligt het voor de hand om bij deze beproevingen toch vooral aan verzoeking te denken. De duivel die probeert om mensen te misleiden. Die duivel die probeert om mensen bij God weg te trekken. Al maakt vers 13 tegelijk duidelijk dat dit niet buiten de Here om gaat. Want God staat deze dingen toe. En daarin is het dan tegelijk een beproeving van de Here.

Zo zijn dus beproevingen en verzoeking een deel van het leven in deze wereld die ten einde loopt. En hoe graag we het ook rust en ontspanning willen, de duivel gunt ons geen rust. Hij weet dat zijn dagen geteld zijn. Hij weet ook dat al vele mensen gevallen zijn voor de verleidingen van deze wereld. Daar hoeft hij niet veel aandacht aan te besteden. Die zijn al in zijn macht. En hij richt zijn aandacht dan ook op de kerk. Daar waar de kinderen van God samenkomen. En hij kent onze zwakke plaatsen. En zijn belangrijkste tactiek in onze tijd is niet een frontale openlijke aanval op de kerk. In de weg van vervolging. Nee, zijn tactiek is proberen ons in slaap te wiegen. Door te doen of hij er niet is. Door te doen of de kinderen van God zich nergens zorgen over hoeven te maken. Zodat we lui en gemakzuchtig worden. Zodat we het niet nodig vinden om tijd vrij te maken om samen te zijn met de Here. In Bijbel lezen en in gebed. Zodat we de neiging krijgen om de geboden van de Here niet af te zwakken. 'Ach wat kan dat nu voor kwaad'. Dat is de tactiek van de duivel en daar moeten we op bedacht zijn. We

moeten onze ogen open houden voor de verleidingen van de duivel vandaag. Dat in de tweede plaats.

Hou vol bij de beproevingen van het leven door het oog gericht te houden op de Gods redding in de toekomst. Beproevingen en verzoeken zullen dus altijd deel uitmaken van het leven in deze tijd. De duivel gaat niet op vakantie. Een leven van rust en ontspanning bestaat alleen maar in de reclames en in films. Maar het echte leven is een leven waarin we zullen moeten strijden. De ene periode van het leven meer dan een andere periode. Maar strijd zal er altijd blijven. Dat is wat God ons wil laten weten deze morgen.

Maar dat is niet het enige dat God hierover wil zeggen. Want Hij wil niet dat wij nu vol angst en zorgen in dit leven staan. Vol angst of we wel staande mogen blijven in deze strijd. Want God is trouw. God zegt niet: 'De beproeving duurt maar even.' God zegt niet: 'Ach, het valt allemaal wel mee.' Nee, God zegt: 'Ik ben trouw.' God leert ons om in de beproevingen Hem te zoeken. God leert ons om op Hem te vertrouwen. Op zijn liefde. Op wat Hij ons beloofd heeft toen Hij ons opnam in zijn verbond. En zijn liefde voor ons betekent dat Hij zijn Woord niet zal breken. Dat betekent dat Hij er zal zijn als wij maar onze hulp en ons geluk bij Hem zoeken.

God is trouw en zal daarom ook niet toestaan dat u en ik boven onze krachten verzocht zullen worden. De verzoeken zullen er zijn, maar de Here belooft dat die verzoeken nooit boven onze krachten zullen uitgaan. De Here houdt bij de beproevingen dus rekening met onze draagkracht. Niet iedereen kan met hetzelfde lijden even goed omgaan. We zijn nu eenmaal niet gelijk. Maar wat Hij ons te dragen geeft, daar zal Hij ons ook de kracht voor geven. En dat is dus heel belangrijk bij de moeiten die de Here ons in het leven te dragen geeft – dat we die kracht niet in onszelf zoeken. Want dan zullen we het niet redden. Maar dat we die kracht bij de Here zoeken. En als de Here hier spreekt over de uitweg in de beproeving dan moet u allereerst aan de Here Zelf denken. Want de uitweg uit de beproeving is tenslotte Jezus Christus zelf. Hij is onze volkomen Verlosser. Hij is onze wijsheid. Hij is onze kracht. En dat is iets dat de Here ons dan ook wil leren door de beproevingen. Dat wij onze kracht in Hem zoeken. Hoe moeilijk dat ook soms kan zijn. Want kun je naar de Here gaan als je kind net verongelukt is in het verkeer? Dat kan zo moeilijk zijn. En we moeten in dergelijke momenten ook niet

proberen mensen te troosten door ze te wijzen op deze belofte van de Here. Niet als zoiets net gebeurd is.

Maar in alle moeiten, in alle beproevingen, moet je bij de Here zijn. Wie op Hem vertrouwt, zal worden geholpen. En op zijn tijd zal de Here dan ook een einde maken aan de beproeving. Soms na korte tijd. Soms pas aan het einde van ons leven. Maar de uitweg zal er zijn. Want de Here uw God is trouw.

Amen